Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1. Oktober 1879. 29. Aargang.

Tale af Ældste George Q. Cannon,

afholdt i Tabernaklet i Saltsøstaden, Søndagen den 3die August 1879.

(Fra «Deseret News»)

Jeg vil læse en Del af det 23de Kapitel hos Matthæus, begyndende med det 34de Vers: „Derfor, se, jeg sender Eder Profeter og Vise og Skriftkloge; og Nogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste, og Nogle af dem skulle I hudstryge i Eders Synagoger, og forfølge dem fra en Stad til en anden; at alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias', Barachias' Søns, Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret."

Der er en anden Del af Skriften, som jeg vil læse. Den vil findes i det sjette Kapitel af Johannes Aabenbaring: „Og der det oplod det femte Segl, saa jeg under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de bare. Og de raabte med høj Røst og sagde: Herre, Du Hellige og Sanddru! hvorlænge tøver Du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? Og dem bleve givne, Hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulde ihjelslaaes ligesom de."

Det var meget mod min Forventning at blive opfordret til at gjøre nogle faa Bemærkninger. Jeg vilde foretrække at sidde roligt og overveje den Begivenhed, som har kaldet os tilsammen idag. For Læseren af disse Skriftsteder maa det være klart, at Udgydelsen af uskyldigt Blod — Blodet af Guds Tjenere, af Profeterne, af de vise Mænd, af de Skriftkloge, af alle dem, som have Jesu Vidnesbyrd, og af dem, som ere Guds Ords Forkyndere — naar det bliver udgydt af Ondskab, forbliver som en tung Skyld, som før eller senere Jordens Befolkning vil have at bøde for. Det maa ogsaa fremgaa af Foranførte, at i de Dage, da Johannes den Aabenbarer, en

af Herrens Apostle, levede, blev der tilkjendegivet ham i hans Syner, at der endnu var flere Liv, som maatte blive offrede for Sandhedens Sag, førend det Blod, som var flydt, kunde blive hævnet paa dem, som bo paa Jorden. Det syntes udentvivl noget forunderligt for Jerusalems Indbyggere, da Jesus sagde til dem, at alt det retfærdige Blod, som havde flydt i de foregaaende Slægter ligefra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias' Blod, skulde komme over den Slægts Hoved. Der var Aarsager for dette, hvilke han vel forstod. Der findes ogsaa Aarsager nu, hvorfor deres Blod, som ere blevne slagne for Guds Ord og Jesu Vidnesbyrd i gamle Dage, fra den Tid, Johannes talte og skrev den Aabenbaring, han havde modtaget, skulde blive hævnet paa en vis Slægt i Fremtiden. Jesus sagde, da han var her paa Jorden: „Men dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Mennesket elske Mørket højere end Lyset." Deres Ansvar var stort, siden Lyset var aabenbaret. Den Slægt, i hvilken han levede, blev holdt i strængere Ansvarlighed, end nogen tidligere Slægt, fordi han selv, Guds Søn, var i deres Midte for at fuldføre det mægtige Værk, prædikede Rigets Evangelium i dets Renhed og Kraft, og tilkjendegive dem Himmelens Villie og Hensigter med os. Enhver Slægt, som har nydt det Privilegium at høre Kristi Evangelium i sin Renhed og Fylde, have samtidig paadraget dem en lignende Ansvarlighed; thi disses Stilling er forskjellig fra deres, som ikke have nydt det Privilegium. De Slægter, som levede mellem den Tid, da Sacharias levede og Menneskenes Søns Komme i Kjødet, bleve ikke holdte i en saa stræng Ansvarlighed som dem, der levede samtidigt med Frelseren. Og hvorfor det? Fordi de ikke havde Sandheden i sin Fylde aabenbaret dem; de havde ikke Profeter og Apostle og andre retfærdige Mænd i deres Midte, som kunde meddele dem Himmelens Villie, saaledes som de Slægter havde, i hvilke Frelseren levede; af samme Grund blive de Slægter, som have levet siden Frelserens Død og siden Johannes den Aabenbarer havde sit Syn, ikke holdte i en saa stor Ansvarlighed som denne Slægt, til hvem dette evige Evangeliums Fylde er bleven aabenbaret. Naar Gud meddeler sin Villie til hans Børn gjennem Engle, gjennem Profeter og andre hellige Mænd, som han har oprejst, da ere disse, som høre dette Vidnesbyrd og til hvem dette Budskab bliver forkyndt, underkastede en Ansvarlighed til at adlyde dette, eller de blive forbandede, om de forkaste det. Om I ville læse Beretningerne om Guds Handlemaade med Menneskenes Børn gjennem alle Tidsaldre, ville I finde, i de Tilfælde, hvor Straffedomme og Elendighed har været udgydt over Menneskene, at Forkastelse af Sandheden, naar denne har været forkyndt af hans bemyndigede Tjenere, saadanne som Apostle og Profeter, ufravigeligt har havt den Almægtiges heftige Vrede til Følge. Dersom Niniviterne ikke havde hørt Jonas Røst, vilde disse aldrig have været holdte i en saadan Ansvarlighed som dem, til hvem Herrens Ord havde været forkyndt; og naar Profeter fremkom i Israels Midte, Profeter, som Gud selv havde oprejst til at forkynde hans Ord, og Israels Børn omvendte dem fra deres Synder og adløde Guds Tjeneres advarende Røst, da fulgte altid Guds Velsignelser som Belønning for deres Lydighed. Men paa den anden Side, naar Israels Børn forkastede Guds Tjeneres Vidnesbyrd, naar Profeterne oplode deres Røst forgjæves, naar de vidnede og advarede Folket, uden at disse adløde deres ad-

varende Vidnesbyrd, da fulgte altid Guds Straffedomme over dem, hans Vrede og Harme blev optændt mod det Folk eller den Slægt; den faldt knusende paa dem, og i mange Tilfælde til deres fuldstændige Ødelæggelse.

Saaledes er vor Stilling idag. De Sidste Dages Hellige indtage, i denne Henseende, en eiendommelig Stilling i Midten af Jordens Befolkning. Menneskene forundre dem ofte over det Vidnesbyrd, vi bære; de udtrykke deres Forundring over, at et Folk, der ere saa faa i Antal, som vi ere, kan indbilde sig, at der er saa stor Betydning i det Vidnesbyrd, vi bære, eller det Evangelium, vi prædike. Det er en besynderlig Kjendsgjerning, og det fremgaar tydeligt af Beretningerne om Guds Handlemaade med Menneskenes Børn, at Gud aldrig holder Menneskene skyldfrie, fordi der i deres Midte findes nogle faa Sandhedens Orakler og bemyndigede Sandhedens Forkyndere. Om der paa hele Jordens Overflade kun fandtes een Profet, som altsaa stod ganske alene som Profet i Midten af Jordens Nationer, vilde hans advarende Raab blive efterfulgt af frygtelige Resultater, om de, som hørte det, forkastede det. Herren seer ikke paa Menneskene efter deres Mængde; hans Værks Betydning og hans Handlemaade med Menneskenes Børn, retter sig ikke efter Antallet af dem, som holde fast paa de Principer, som han lader forkynde. Da Joseph Smith stod alene med kun to eller tre Tilhængere og erklærede til dem, som omgave ham, at Gud havde talt til ham fra Himmelen, at Gud havde aabenbaret sit evige Evangelium i sin fordums Renhed og Magt, at Gud havde sendt sine hellige Engle til ham, og at disse Engle havde lagt deres Hænder paa hans og Oliver Cowderys Hoved og ordineret dem til det evige Præstedømme; da var hans Vidnesbyrd ligesaa bindende for dem, som hørte det, som om Millioner af Mennesker havde vidnet om de samme Sandheder. Hans Vidnesbyrd var bindende fra det Øieblik han begyndte at bære det til dem, af hvem han var omgiven, og Folkets Ansvarlighed, som lyttede til ham og hørte hans Røst og hørte hans Vidnesbyrd, begyndte fra det Øieblik, han aabnede sin Mund og bar Vidnesbyrd om disse Ting. Saaledes har det været fra de Dage indtil disse, hvorsomhelst denne Kirkes Ældster have gaaet frem og baaret Vidnesbyrd til Jordens Befolkning om Guds Gjerning som han har paabegyndt — fra det samme Øieblik begyndte ogsaa denne Slægts Fordømmelse om de ikke modtoge disse Vidnesbyrd og Advarsler. Dette kunde synes for Nogle, neppe at være hvad det burde være, eller rettere, det kunde synes for Mange, at vi tillægge for megen Betydning hvad en eller to Mænd kunde sige, naar vi paastaa, at Fordømmelse følger deres Vidnesbyrd; men her er dette at overveje, med Hensyn til Guds Tjeneres Vidnesbyrd i fordums Dage og deres i disse Dage, at Gud har ikke efterladt Jordens Beboere uden et Vidne; Gud har ikke efterladt dem uden Midler, hvorved de kunne erholde Vidnesbyrd om, at Guds Tjeneres Ord — det vil sige, de sande Guds Tjenere — som de høre, er fra ham. Da han kaldte Joseph Smith og Oliver Cowdery, og da han sendte sine Engle, som lagde deres Hænder paa deres Hoveder og ordinerede dem til det Præstedømme, som havde været borttaget fra Jorden, sendte han ogsaa sin Hellige Aand til at følge deres Ord og besegle Vidnesbyrdet med Kraft paa de Oprigtiges Hjerter og paa dem, som ydmygt søgte Kundskab fra Gud om Sandheden af deres Ord. Da

Joseph Smith og Oliver Cowdery lagde deres Hænder paa andre Mænds Hoveder og ordinerede dem til det samme Præstedømme, som de havde modtaget fra Himmelen, bekræftede Gud Beseglingen ved at lade sin Hellig-Aand dale ned over dem, og naar de gik frem for at forkynde Sandheden, ledsagede den Hellige Aand deres Ord, og dem, som ønskede at erholde Kundskab fra Gud om Sandheden af deres Vidnesbyrd, havde Lejlighed til at modtage Kundskab direkte fra Himmelen, at det var fra Gud; og af denne samme Grund er Fordømmelsen kommen, fordi Lyset er kommet til Verden, og naar Menneskene forkaste det, er det fordi de elske Mørket højere end Lyset. Gud holde ikke Menneskene ansvarlige for, hvad de ikke vide eller hvad de ikke have havt Lejlighed til at komme til Kundskab om. Hvor der ikke er nogen Lov, er der ingen Overtrædelse. Overtrædelsen begynder først, naar Loven er modtaget og Menneskene overtræde den. Hvad er Jordens Befolknings Pligt, naar de se en Mand staa frem, og i Præstedømmets Magt og Myndighed og med Højtidelighed forkynder, at Gud har talt fra Himlene, at Gud har aabenbaret sit evige Evangelium, at Gud havde oprettet sin Kirke i dens fordums Magt og Renhed, at Gud har bemyndiget Mænd til at gaa frem og administrere i Livets og Frelsens Ordinancer, ligesom i fordums Dage. Hvad er da Jordens Beboeres Pligt?

Saaledes som Verden idag er stillet, er der ingen Røst fra Gud. Rejs rundt i den saakaldte Kristendom, og I ville finde, at der hersker en Tavshed mellem Himmelen og Jorden, som ikke i Aarhundreder har været brudt — ingen Røst til at bryde den lange Stilhed. Gaa og besøg de forskjellige Kirker og de forskjellige Sekters Præster og tal med dem, som sige sig at være Jesus Kristi Efterfølgere; spørg dem: „Vide I Noget om Gud? Har Gud tilkjendegivet sin Hensigt og Villie til Eder?" og det almindelige Svar fra alle Sekter vil være: „Nej, Aabenbaring er ophørt, Gud taler ikke længere til Mennesket; naar vi ønske Kundskab om Gud, henvende vi os til det strenge Ord i Bibelen. Vi ere delte i Sekter, vi ere splittede i Partier, vi have Alle vor egen Maade at dyrke Gud paa, men der er ingen Røst fra Gud, der har ikke været nogen Aabenbaring fra Gud til at bryde Tidsaldrenes Tavshed, siden Apostlenes Død, og vort Kjendskab til Guds Planer og Hensigter, hente vi fra Bibelen." Dersom dette altsaa er Tilfældet, hvad er da Jordens Beboeres Pligt, naar en Mand kommer som Joseph Smith kom og som denne Kirkes Ældster komme og forkynde de Sandheder, som jeg har omtalt? De ere i Uvidenhed om Gud, de have ingen Aabenbaring fra Gud, de have ikke hørt Engles Røst, de ere adsplittede i Partier og Sekter, og de ere i indbyrdes Splid og Uenighed om de Lærdomme, som Kristus aabenbarede — i en saadan Tilstand skulle de ydmyge sig og henvende sig i kraftig Bøn til Gud i Jesu Navn, at han vil tilkjendegive dem om disse Mænds Vidnesbyrd, som komme med denne ny Aabenbaring, er sand eller falsk. Det er enhver levende Sjæls Pligt paa Jordens Overflade, som høre Guds Tjeneres Vidnesbyrd; og fra den Tid Joseph Smith første Gang forkyndte sit Budskab, indtil denne Dag, den 3die August 1879, har der aldrig været et Øjeblik da et Menneske, som har villet gjøre saa, ikke har modtaget Vidnesbyrd fra det Høje, nemlig Jesu Kristi Vidnesbyrd, om at disse Sandheder, som Guds Tjenere forkynde, ere guddommelige og fra Himmelen. Hvorsomhelst denne Kirkes Ældster have gaaet og opløftet deres

Røst, og i Ydmyghed og Sagtmodighed opfordret Jordens Beboere til at omvende sig — og de have været i mange Lande og talt i mange Sprog — og Folket har omvendt sig og søgt Gud i Jesu Navn, for at erholde Vidnesbyrd om Sandheden, der har ikke været et eneste Tilfælde, hvor de ikke have modtaget dette Vidnesbyrd, — ikke et eneste.

Hvem har forkastet dette Evangelium? De Ligegyldige, de, som ikke ville gjøre sig selv Ulejlighed at undersøge det, de, som ikke ville bøje sig i Ydmyghed for Herren og bede ham om Lys og Kundskab, de, som tænke, at det er under deres Værdighed, de, som have været for stolte, for rige, for velstillede eller af andre Aarsager, ikke have interesseret sig for dette Værk; disse ere de, som ikke ere Medlemmer af denne Kirke og som ikke have adlydt dette Evangelium, da de hørte det prædike i sin Simpelhed og sin Renhed mellem Jordens Nationer. Nu, vil denne Slægt undgaa Fordømmelse? Jeg siger Nej! En svar Forbandelse vil komme over disse Slægter, fordi de ikke give Agt paa disse Ting. Strassedomme og Elendighed vil ramme Jordens Beboere for deres Ligegyldighed overfor Guds Ord, saavel de, som ere skrevne i Skristerne, som de til hans Tjenere i disse Dage. Profeten Joseph Smith, hans Broder Hyrum og mange Andre ere blevne ihjelslagne? Hvorfor? Fordi, sagde Pøbelen, som dræbte dem, de ikke kunde naa dem ved Loven. De bleve bragte for Domstolene fra Tid til anden, i Særdeleshed Joseph Smith, som I Alle vide, men de vare ikke i Stand til nogensinde at finde Noget, hvorved de kunde dømme ham, og tilsidst flød hans Blod. Han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod. Lig andre Apostle og Profeter nedlagde han sit Liv som et Vidne for Gud og for alle Mennesker om Sandheden af det Vidnesbyrd, han bar. Andre have gjort ligesaa.

Vi ere mødte tilsammen idag for at bevise de jordiske Levninger af En, som paa samme Maade har nedlagt sit Liv for Sandheden, den sidste Ære og det sidste Bevis paa vor Højagtelse, En af de Mange, som ere blevne slagne for Jesu Vidnesbyrd og Guds Ords Skyld, som de bare. Var der noget Uret i det Vidnesbyrd, han bar, da han levede? Var der noget Uret i at opfordre Menneskene til at omvende dem fra deres Synder, at blive døbt i Vand til disses Forladelse og at faa Hænder lagt paa dem for Annammelsen af den Hellige Aand? Var det Uret at formane Menneskene til at forsage deres Synder og leve et bedre Liv, at blive mere rene, mere hellige, at leve nær til Herren, at søge Kundskab fra Gud, at stride for den samme Tro som engang var overantvordet de Hellige? Dersom disse ere vrange Lærdomme, da har vor Broder, hvis Levninger her ligge for os, handlet Uret. Dette var hele hans Brøde, og Intet mere. Han bestræbte sig for at overtale Menneskene til at leve et renere og helligere Liv, og forkyndte, at Guds Domstime var nær for Haanden. Han gik frem for at forkynde disse Principer, fyldt med Iver og Nidkjærhed og med gode Forsætter, mønsterværdig i sit Liv, ren i sin Tale, beundret af Alle, som kjendte ham, elsket af Alle i sin Faders Hus, et Exempel for hans Jevnaldrende, ja endogsaa for dem, som vare ældre end ham, en ung Mand til hvem vi nærede store Forventninger, hvis Fremtid vi ansaa for at være glimrende. Det var en Fornøjelse at læse hans Breve, at lytte til Beretningerne om hans Virksomhed og at høre hans Medarbejderes Vidnesbyrd. Vi hengave os til glimrende Forestillinger om hans Fremtid, ikke fordi hans Forældre vare rige, ikke fordi han besad noget usædvanligt Talent eller for nogle verds-

lige Fordeles Skyld, men fordi han i sin Ungdom havde ydmyget sig for Gud og erholdt Kundskab om Jesu Kristi Evangelium, og, fyldt med Iver, var det hans hjerteligste Ønske at forkynde disse store Sandheder, som Gud havde aabenbaret til ham, til en falden Verden, og prøve paa at frelse Menneskenes Børn fra den Afgrund, i hvilken de syntes at ville falde. Den samme Aand, som oplivede Frelserens Bryst, oplivede ogsaa Joseph Standings Bryst, det vil sige, han havde en Del af den samme Aand. Han agtede ikke legemlige Anstrengelser; han agtede ikke Møje; han tog ikke sit Helbred i Betragtning eller sin Legemssvaghed, — ingen af disse Ting havde nogen Vægt for ham. Da han gik, tænkte han ikke paa, hvorledes han, ved at blive hjemme og varetage sine Forretninger, kunde høste større timelige Fordele; men i det Øjeblik han blev kaldet til at gaa fra sit Hjem, forlod han enhver Ting, skjøndt hans Helbred var svagt og han allerede havde fuldført een paaskjønnelsesværdig Mission; han følte, at det var hans Pligt at gaa, naar han blev kaldet, at gaa uden Pung og Taske og uden Haab om verdslige Fordele; sættende sin Lid til Gud, arbejdede han med uegennyttig Nidkjærhed for sine Medmenneskers Frelse, og saaledes arbejdede han, indtil han faldt som et Offer for deres ugudelige Had, som ikke kjendte ham, som ikke forstod den Sag, for hvilken han arbejdede og de Tanker, som oplivede hans ædle Hjærte.

Hvem skal sørge idag? De Sidste-Dages Hellige? Nej. Ældste Joseph Standings Familie og Venner? Nej. Det vilde være vanskeligt og det vilde ikke være ret, om vi skulde undertrykke vort Hjertes naturlige Bevægelser, om vi skulde kvæle disse naturlige Følelser; det er ret og rigtigt, at vi skulle fælde Deltagelses-Taarer, tillade vort Hjertes Følelser at udstrømme paa denne Maade og modtage Trøst ved disse Taarer; men der er ingen Grund til dyb Sorg i dette Tabernakel idag. En Herrens Tjener, som har indtaget en saa trofast Stilling, som har været tro, som har været oprigtig, som har været pletfri, er falden som et Offer — et Offer for det Had, som Sjælenes Fjende søger at indgive alle de af Menneskenes Børn, som ville lade sig lede og føre af ham; og de Mennesker, som have Grund til at sørge idag, ere de, som have været Skyld i denne skjændige Daad. Det Land, som bør sørge, er det, som er besudlet med hans Blod. Dersom Guvernøren, Dommerne, Legislaturen og de andre af Staten Georgias Embedsmænd, følte saaledes som de burde gjøre, vilde de ikke føle sig tilfredse før der var gjort Udsoning og de skyldige Forbrydere, som have taget Del i denne store Forbrydelse, bleve bragte for Domstolen; men det vilde være en højst usædvanlig Ting, om Saadant skulde hænde. Jeg tvivler ikke om, at Guvernøren er en oprigtig Mand og, saavidt jeg er bekjendt med ham, vilde han gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt for at straffe Morderne, men der er andre Indflydelser i Virksomhed, som ere stærkere end Guvernørens Indflydelse; der er Fordomme, der ere vanskeligere at bekjæmpe end noget Andet, og der er Hundreder og maaske Tusinder af Mennesker, som tænke, at idet de dræbe „Mormonerne", gjøre de Guds Villie. Skulle vi hade dem for dette? Nej, vi maa beklage dem. Mennesker, som hengive sig til saadanne Følelser, bringe Straffen med dem i deres eget Bryst, og de ville fornemme en endnu større Straf, før de naa deres Dages Ende.

Mine Brødre og Søstre, da vi antoge Evangeliet, toge vi, eller de af os som vare gamle nok til at forstaa det, utvivl-

somt alle de Følger i Betragtning, som kunde flyde heraf; de som ikke vare gamle nok eller som have været fødte i Kirken, have havt Erfaring nok om dette Punkt, til at se og forstaa, hvad Følgerne af at antage Sandheden vilde blive. Det kostede Frelseren hans Liv. Det kostede Størstedelen af hans Apostle deres Liv. Det har kostet Livet for omtrent enhver Profet, som har levet, fordi han forkyndte Sandheden. Det har kostet denne Kirkes og denne Slægts bedste Blod, til at lægge Grunden til denne Kirke. Vi have været bespottede, fordrevne, forfulgte og hadede; vore Navne have været nævnede med Foragt og Afsky; der er ingen Forbrydelse, intet Onde, som Menneskene nogensinde have gjort sig skyldige i, uden at vi ere blevne beskyldte for det samme, og vi vide Alle, hvor falsk og med hvor liden Grund vi ere blevne beskyldte for disse Ting. Dette er nogle af de Følger, vi møde, naar vi kjæmpe for Sandheden. Den Mand, som holder sit Liv dyrere og i højere Værd end Sandheden, er ikke Sandheden værd. Dersom vi vurdere Hus, Land, gode Navn, Ejendom, sig selv og sit Liv, højere end Sandheden, ere vi ikke Sandheden værd. Gud har givet os Sandheden og den er mere værd end alt Andet; han har aabenbaret sig for os. Naar vi bede til ham, vide vi, at han hører os. Naar vi bede om en Velsignelse af ham, som vi staa i Trang for, have vi den Forjættelse fra det Høje, at han hører vore Bønner, og at han er villig til at opfylde vort Hjærtes retfærdige Ønsker. Disse Ting erstatte os for Tabet af alle andre Fordele; vi have denne Trøst, hvilken vore Forfølgere ikke have.

Profeterne, som have levet Slægt efter Slægt ere blevne ihjelslagne; de ere gaaede bort. Frelseren og hans Apostle gik ligeledes bort; det Værk, til hvilket de lagde Grundstenen, har været overvundet og bortryddet fra Jordens Overflade af Fjenderne. De saa længe forud, at Frafald vilde efterfølge deres Arbejder og hvad de havde udført, og det var sørgeligt for dem at betragte; men hos os er det anderledes. Vi befinde os ved Indgangen til en ny Æra; det Værk, som Gud har oprettet i vore Dage, skal aldrig blive givet til noget andet Folk. Præstedømmet, som Gud har gjengivet, Myndigheden, hvorved Menneskene kunne administrere i Guds Hus' Ordinancer, det Præstedømme skal aldrig blive borttaget fra Jorden. Joseph Smith, Hyrum Smith, David Patten og andre Martyrer kunde falde, Broder Standing er mellem de sidste, deres Blod kunde flyde, og Andres endnu Levendes Blod kan flyde for at besegle det Vidnesbyrd, som har været baaret, men skjøndt dette kan ske, er der dog een Ting, som kan trøste os som leve, trøste os, naar vi se ind i Fremtiden for os selv og vore Efterkommere, og det er, at der er ingen Magt paa Jorden og i hele Helvede, som kan ødelægge den Kirke, som Gud har oprettet, eller at borttage Præstedømmet fra Jorden som det var borttaget i fordums Dage. Det var nødvendigt, da denne Kirke blev gjenoprettet, at Engle skulde gjenbringe det, som var taget bort, nemlig det evige Præstedømme, men der vil i Fremtiden ikke blive Nødvendighed for dette. Vi ere ved Indgangen til den tusindaarige Fredsregjering; vi ere beskjæftigede med at lægge Grunden til det Værk, som vil staa for altid, ikke alene i de tusinde Aar, men saa længe som der findes Tid og saa længe som Jorden selv skal være i Tilværelsen. Det er denne Trøst vi have, som vore Forgjængere ikke havde, og vi kunne nu glæde os ved at betragte den herlige Fremtid, som dette Værk har

for sig. Ingen Helt kunde ønske sig at dø en herligere Død end Joseph Standings. Han vil blive kronet mellem de hellige Martyrers Tal som En, der var villig til at nedlægge sit Liv for Sandheden, uden at gyse, uden at frygte og uden at bæve, da Tiden kom. Han har baaret et kraftigt og utrætteligt Vidnesbyrd hele Tiden om Guds Sandhed, og der er en herlig Krone ivente for ham, tilligemed de, som ligeledes havde været trofaste i dette Værk.

Det er efter Guds Styrelse, at hans Ledsager, Ældste Rudger Clawson, lever og er i vor Midte idag. Min Tro er, at dersom Pøbelen havde begyndt at piske dem, vilde de begge være blevet dræbte. Broder Standings Død har uden Tvivl frelst Broder Clawsons Liv.

Jeg beder til Gud vor Fader, at han vil oplive Eders Hjærter, og udgyde sin Trøstens og Fredens Aand over Afdødes Slægtninge og Venner. Jeg beder for hans Fjender og for dem, som have udgydt hans Blod. Jeg vilde ikke tilføje dem nogen Skade, om jeg end kunde. Der findes ikke en eneste Følelse af Hævn i mit Bryst, og det burde der ikke findes i en eneste Sidste-Dages Helligs Bryst, som har Evangeliets sande Aand hvilende paa dem. Vi bør være, og jeg tænker, at vi ere det, hævede over saadanne Følelser, og om vi ikke have det, bør vi have de samme Følelser, som Jesus havde, da han var paa Korset, hvilke ledte ham til at sige: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke hvad de gjøre." De havde behandlet ham med den største Vanære, som om han havde gjort sig skyldig i den største Forbrydelse, men i hans Dødstime nedbad han dog sin Faders Velsignelser over dem; og saaledes maa vi gjøre over dem, som søge at ødelægge dette Værk. De tro, de gjøre Guds Villie; de ledes af en Aand, som de ikke ret kjende; vi maa ynkes over dem, vi maa have Medlidenhed med dem, og den Dag vil komme, da, om vi kunde se deres Lidelser, som have udført denne Daad, vore Sjæle ville svulme af Medlidenhed og Sorg over deres elendige Tilstand.

Maa Evangeliets Aand hvile paa os Alle og Himmelens Fred maa bo i vore Hjærter, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Ankomst. Vi have den Glæde at kunne meddele Ankomsten af følgende Brødre fra Zion: Carl J. Øberg, Salt Lake City; Christen Jensen, Moroni; Chr. A. Christensen, Fountain Green; Laurence C. Mariager, Kanab, Kane Co.; C. D. Bylund, Santaquin; Niels Thomsen, Ephraim; N. C. Larsen, Manti; Christen L. Hansen, Gunnison; Christen Olson, Fairview; N. B. Adler, Spring City; Ludvig Suhrke, Soda Springs, og Mons Nilsson, Ephraim. De forlode Salt Lake City den 9de September, og have havt en meget behagelig Rejse paa 21 Dage. Vi ønske dem hjærtelig velkommen og ønske Herrens Velsignelse over deres Arbejder i disse Lande.

Konferencemødet i Kjøbenhavn

tager sin Begyndelse Lørdagen den 11te Oktober Aften Kl. 8 i Forsamlingslokalet St. Regnegade 26, og fortsættes næste Dag fra Kl. 10—12 Formdg., 2—4 Efmdg. og 6—8 Aften i Forsamlingsbygningen, Rømersgade Nr. 22, 1ste Bagsal.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Oktober.

Forbudet mod Mormonernes Indvandring.

(«London Examiner» for 16de August.)

Idet de Forenede Staters Regjering er kommen til det Resultat, at den selv er ude af Stand til at kunne bekjæmpe Mormon=Pesten, har den udsendt et klagende Nødsraab til Regjeringerne af England, Tydskland, Norge, Sverig og Danmark for at bede om Hjælp i deres Nød. Hr. Sekretær Evarts underretter Europa om, idet han lægger særlig, overflødig Vægt herpaa, at Bigami i den store Republik, bliver anset som en Forbrydelse. Mormonerne som forlade Nord=Europa, komme dertil i den Hensigt at ville krænke denne Lov, ergo, er det en faderlig Regjerings Pligt at forebygge, at et saadant Folk begaa Ægteskabsbrud, ved at forbyde dem at stige i Land. Cirkulærets Formaal er paaskjønnelsesværdig, men dets Logik er elendig. At være Mand til flere end en Kvinde, vide vi Alle, er en Forargelse mod den offentlige Mening og almindelige Lov, i ethvert kristent Land; men det vilde dog være en stor Krænkelse af Mandens og Kvindens Frihed, om de skulde forbydes at rejse til et andet Land, blot fordi man der havde en Mistanke om, at de vilde praktisere Bigami, naar de kom der. En saadan Lovfortolkning vilde fremskynde en despotisk Regjering til, aldeles at forbyde deres Undersaatter at forlade deres Fødeland. Hr. Evarts maa være fuldkommen bekjendt med, at ingen Mormon bliver tvungen til at øve Bigami — ligesaalidt som Hr. E. er nødt til at gifte sin afdøde Hustrues Søster — og at i Virkeligheden et Antal af de mest respektable af Utahs Borgere nøjes med een Hustru. Utah er et udstrakt Territorium og endnu ikke halvt bebygget; Indvandring er nødvendig, og det er derfor et besynderligt Foretagende af Regjeringen at ville forbyde Nybyggere at befolke denne Del af de Forenede Stater. Det er Regjeringens Pligt at straffe Forbrydelser mod Ægteskabslovene; men det kan ikke være nogen fremmed Nations Skyldighed at forbyde Folk, som de have mistænkte for at hylde Flerkoneri, at forlade det Land, i hvilket de ere fødte, men neppe kunne leve.

Sandheden er imidlertid, at de Forenede Stater, efter mange Aars forgjæves Anstrengelser ere komne til det Resultat, at de ere aldeles ude af Stand til at kunne underkue Mormonerne. Disse bigamøse Folk have faaet Ørkenen til at blomstre som en Rose; have oprejst tredive Byer, optagne i Unionen, hvor for tredive Aar siden kun stod Indianer=Hytter; have, ved at vande Jorderne, oprejst Hvede istedetfor den vilde Malurt, og, bortset fra deres ejendommelige, ubehagelige Institution, have de, efter alle Besøgendes enstemmige Vidnesbyrd, bevaret Orden og offentlig Moralitet i en Grad, der er ganske fremmed for andre vestlige Byer. Med et Ord, den Indskrift, som de sætte over deres fornemste Forretninger, udtrykker den ledende Tanke i Deres Liv: „Zions forenede Handelsforretning: Hellighed til Herren." Trods de Fremmedes Indstrømmen i deres Land, ere Mormonerne dog Syv mod En, medens deres snilde Indretning, at Kvinderne have Valgret, have gjort deres

Magt ved Valgene overvældende. I kun et Distrikt, hvor Minearbejderne ere de flertalligste, blev ved sidste Valg, en Ikke-Mormon valgt. Skjøndt Landet har en saa stor Befolkning, at den efter Loven kunde være berettiget til at blive organiseret som en Stat, har Kongressen dog hidtil været døv overfor alle Bønner i den Retning, da Forbunds-Regjeringen med Begjærlighed holder fast paa Rettigheden til at vælge deres Guvernør, Dommere og de andre højere Embedsmænd; thi dersom Utah, eller Deseret, som Mormonerne kalde det, var en af Unionens Stater, vilde Befolkningen have Valget af disse Embedsmænd.

Skjøndt imidlertid Autoriteterne i Washington kunne udpege Mormonernes Dommer-Embedsmænd, ligger det dog udenfor deres Magt at kunne udvælge Nævningerne af deres egne Folk, til at behandle Mormon-Forbrydelser. Dommeren kan forelægge Sagen saaledes som han selv synes for godt, men i Sager mellem de Forenede Staters Lov og Mormon-Troen, er det overflødigt at sige, hvilken Part der her drager den største Fordel. Af denne Grund er det fundet at være umuligt at kunne overbevise en Mormon om, at han har gjort sig skyldig i Bigami i Utah; og den, i det nylig udstedte Cirkulære bebudede Beslutning om at ville retslig forfølge enhver Forbryder i denne Retning, er kun en god Mundfuld Brøvl, som Hr. Evarts vil kunne indse, vil kun skabe Smil overalt i de Forenede Stater og Haanlatter indenfor Utahs Grændser. Hr. G. W. Emery er maaske officiel Guvernør indenfor Territoriets 87,476 Kvadratmile Land, men det er Præsidenten for Ældsternes Raad — som har overtaget Profet-Posten — som hersker over de 120,000 Mænd og Kvinder som bebo det. Hr. Evarts anmoder ydermere alle de Forenede Staters Konsuler om at skaffe dem Underretning om den Maade, hvorpaa Mormonerne blive overtalte til at udvandre. Hr. Evarts kan umuligt være uvidende om den Kjendsgjerning, at Snesevis af Mormoner hvert Aar, af de Sidste-Dages Helliges Kirke, blive afsendte til England, Tydskland og Skandinavien. De forsøge ikke saameget paa at opvække Folkets religiøse Følelser, som at fremkalde hos dem en heftig Attraa og Længsel efter at forbedre deres Kaar. Til den welske Minearbejder fortæller de om friske og rige Miner i Wahsatch Bjærgene; til den jordbegjærlige Skandinaver fortæller de om „Fri-Gaarde" i Vesten, saadanne som ingen Herremand i Norden kan fremvise Magen til; til Lencaschires fattige Fabriks-arbejder, som sukker under Mangelen af Brød, giver de Forsikringer om, at et godt Udkomme ikke vil udeblive, tilligemed en Uendelighed af „Beer". Det er uden Tvivl Tilfældet, at den religiøse Fanatisme i Skandinavien undertiden bliver fremtryllet ved Forestillingen om et saadant muhamedansk Paradis, og at en Pige, som har opgivet Haabet om at faa sig en Mand, blot kan komme til Utah, hvor hun kan være vis paa at faa i det Mindste en Tiendedel af en Mand. Mormon-Mændene staa meget over deres Kvinder i Intelligence, skjøndt de kun ere i Besiddelse af liden selv. Disse Kvinder ere af en meget lav Klasse; enten naturlig indskrænkede eller ogsaa have de med Tiden tabt den tilbørlige Agtelse for sig selv. Vi gjentage derfor, at det vil være aldeles umulig for de Forenede Stater, med nogen Agtelse for Loven, Konstitutionen og Menneske-Rettighederne, at forbyde Mormonerne at komme ind i Landet, alene fordi de have dem mistænkte for, at ville øve Polygami. I England er der flere Tusinde Mormoner, og i Skandinavien lige saa mange. De holde deres Forsamlinger offentlig og bestræbe dem

for at vinde Tilhængere. Skjøndt deres Anskuelser maa være afskyelige for Enhver med sund Fornuft og Anstændighedsfølelse, findes der dog ikke, saalænge de ikke overtræde Landets Lov, Anledning nok i England til at straffe dem, alene fordi nogle af deres Troesfæller maa have ti Hustruer i en anden Del af Verden. I Sandhed, de Forenede Stater ville ikke derfor blive mindre pletfri. I et Aarhundrede har den store Republik ydet Tilflugtssted for alle Europas religiøse Sværmere. I dens Skjød har Bekjenderne af enhver Tro og dem, som aldeles ingen Tro havde, været velkomne. Kejserprindser og Nihilister have ligeberettigede gaaet igjennem Castle-Garden, uden at der er bleven taget nogen Notits af dem. Den stikkelige Tydsker, hvis højeste Ønske er Anskaffelsen af et Øl-Bryggeri eller en Spækhøker-Forretning, og Irlænderen, som udklækker Planer til Mord og Fortræd for det Land, han har forladt, ere lige beskyttede under Unions-Banneret. Det er derfor ikke lidet pinligt for enhver Velynder af de Forenede Stater, hvorledes hans politiske eller religiøse Anskuelse maatte være, at læse, at den Note, vi have omtalt, er „et foreløbigt Skridt fra Regjeringens Side, som vil blive efterfulgt af et Forbud mod Landsættelse af Mormoner i amerikanske Havne, da Regjeringen føler sig forpligtet til at forhindre Indvandring af Personer, der stille sig fjendtlige til de bestaaende Love.“ Hvorfor ikke forebygge Landsættelsen af tydske Socialister, russiske Nihilister og irske Fenier?

Skjøndt vi i det Væsentlige stemmer overens med «The Examiner» i Ovenstaaende, kunne vi dog neppe undlade at gjøre nogle Bemærkninger om dens Anker over de Hellige og deres Institution. Vi haabe altid at skulle være rede til at forsvare dette store Sidste-Dages Værk, med hvilket vi have den Ære at være forenede; og idet vi gjøre saa, ere vi forvissede om, at vi forsvare Ret og Retfærdighed. Der er Intet i „Mormonismen“, eller rettere Guds Værk, som kan foranledige til at kaldes en „Pest“. Den er utvivlsomt pestagtig for dem, som stride imod Opbyggelsen af et Samfund som, saavel i aandelige, som i timelige og moralske Fremskridt, er et Forbillede for den hele Verden. Dette er tildels tilstaaet at være Tilfældet i selve Artiklen, naar den siger, at „Mormonerne have, efter alle Besøgendes enstemmige Vidnesbyrd, bevaret Orden og offentlig Moralitet i en Grad, der er ganske fremmed for andre vestlige Byer.“ Hvad dette angaar, at de Helliges Ægteskabsorden er en „Forargelse mod den offentlige Mening“ etc. forekommer dette os ubetydeligt. Det vil sige, at de her have benyttet den „offentlige Mening“ som en usejlbarlig Maalestok overfor Sandhed og Moralitet, hvilket den ofte er meget langt fra at være. Offentlig Mening er ofte bygget paa almindelig Fordom, som altid er en raadden Grundvold. Bemærkningerne om „Mormon“ Juryerne ere fjerne fra Sandheden. De ere saa samvittighedsfulde og retfærdige, som kan findes i noget Samfund i Verden. Deres Ed tvinger dem til at afgive Kjendelser, som ere i Overensstemmelse med Sandheden, hvilket de gjøre. Dersom Anklagen ikke indeholder Vidnesbyrd nok til at godtgjøre, at den Anklagede er skyldig, vilde det være en Uretfærdighedshandling at erklære ham for skyldig. „Mormon“ Juryerne ere med Rette lige saa bekjendte for deres Ærlighed og Upartiskhed, som for deres virksomme

og fredelige Liv; men Juryerne i Utah bestaa ikke udelukkende af „Mormoner“, ofte udgjøre de kun Halvdelen af Juryerne. De Forenede Staters Lov om Juryer for Utahs Vedkommende, bliver fortolket og omgaaet saaledes, at uagtet kun en Tiendedel af Befolkningen i Utah ere „Ikke Mormoner“, faa Valgene dog et saadant Udfald, at i det Mindste Halvdelen af Juryerne høre til denne Tiendedel.

Angaaende de mindre smigrende Bemærkninger om „Mormonernes“ Intelligents, af begge Kjøn, skal vi tillade os at benægte Rigtigheden af en saadan Paastand. Intet bedre Bevis behøves at fremføres om dette Punkt, end det storartede og beundringsværdige Arbejde, som er blevet udført ved dem, og som er blevet udført under Omstændigheder, som vilde have knækket Modet paa et mindre modigt, intelligent og hæderligt Folk. Kunde et saadant Arbejde været blevet udført af et Samfund, bestaaende af uvidende og til den laveste Klasse hørende Mennesker? Nej. Et saadant Resultat er ikke udsprunget af Uvidenhed og moralsk Fordærvelse men det Modsatte. For at «The Examiner» kan være logisk, maa den enten erkjende, at for at kunne frembringe saa forbausende Resultater, maa „Mormonismens“ System staa højere end noget andet existerende System, eller ogsaa, at dens Tilhængere ere overordentlig intelligente, saa vel som industrielle, eller begge Dele. Damerne, i Særdeleshed, er det ganske Modsatte af, hvad «The Examiner» vil have sine Læsere til at tro.

Bortset fra de mindre smigrende Bemærkninger om de Hellige og deres Institution, er Artiklen væsentlig ret god.

Bemærkninger af Præsident John Taylor,

i det store Tabernakel i Saltsøstaden, i Anledning af Ældste Joseph Standings Begravelse den 3die August 1879.

Jeg ønsker at gjøre nogle faa Bemærkninger ved denne Lejlighed, og jeg haaber, at Ro og Stilhed maa være tilstede.

Vi ere komne tilsammen idag ved, hvad vi kunde kalde en sørgelig Lejlighed. Vi have en myrdet Mands jordiske Levninger liggende foran os, en Mand, som blev bortrykket i sit Livs blomstrende Ungdom, som havde herlige Udsigter og en nyttig og glimrende Fremtid for sig. Det er sørgeligt at tænke paa, at Mænd i et Frihedens Land, et Land, som praler af sin Oplysning, sin religiøse Frihed og sine liberale Institutioner, at disse skulle tillades at besudle deres Hænder med en oprigtig og hæderlig Mands Blod, fordi han fordristede sig til at tilbede Gud ifølge sin egen Samvittigheds Bydende og lærte sine Medmennesker Livets Vej. Det er sørgeligt at tænke paa, at Frihed findes kun af Navn og at Beskyttelse, ja endog lige Rettigheder, kun er en tom, indbildt Theori; og vi kunne sige, hvorledes er ikke denne Nations Skjønhed bleven beplettet! Hvorledes er ikke det fine Guld blevet dunkelt! Hvorledes ere ikke de høje og ædle Principer, som Grundlæggerne af denne Nation vare besjælede af og i hvis Bryst luede Frihe-

dens Aand, hvorledes ere ikke disse blevne vanhelligede og de herlige Principer, for hvilke de kjæmpede, blevne traadte i Støvet! Vi se nu kun Ruinerne tilbage af de hellige Principer, for hvilke Grundlæggerne til disse Institutioner kjæmpede og døde for. Det er bedrøveligt at tænke paa; men paa den anden Side er det med Stolthed at vi kunne se en af vore unge Mænd, standhaftig og uforsagt, at holde fast paa vor hellige Religions Principer og hævde dem i Midten af Fanatisme og Had, endogsaa til Døden. Stolthed, blandet med Sorg. Stolthed, ved at se den døende Martyrs Højhjertethed, og dyb Sorg for hans Tab, og vi ere mødte tilsammen, nærmest for at sympathisere med hans Forældre, Familie og Venner, at blande vore Taarer med deres og at erindre, at skjøndt han døde, døde han med Rustning paa; han døde, kjæmpende for det evige Evangeliums Principer; han døde, forsvarende disse evige Sandheder, saaledes som de udsprang fra Gud, vor himmelske Fader; og skjøndt han er død, lever han dog endnu og ere blandt dem, som ere bag Alteret, raabende: Herre, Du Hellige og Sanddru! hvorlænge tøver Du med at dømme og hævne vort Blod? Han er gaaet bort. Fred være med hans Støv. Jeg vilde ti Tusinde Millioner Gange hellere ligge hvor han er end være i een af disses Sted, som besudlede deres Hænder med hans Blod, som, hvorsomhelst de end befinde sig, ikke kunne undgaa at se og føle det Skrækkelige i deres frygtelige Gjerning — deres Helvedes Daad, og de ville gaa i Graven, forbandede som Mordere og som Mænd, som ere uden Venner og Haab i Tid eller i Evighed.

Denne unge Mand er gaaet derhen hvor Andre ere gaaede, som jeg har set forlade denne Jord under lignende Omstændigheder. Jeg var hos Joseph og Hyrum Smith, da de bleve myrdede; deres Mordere prøvede paa, ogsaa at ødelægge mig, og de havde nær opnaaet deres Hensigt. De skøde paa mig og traf mig nogle Gange, men jeg er her endnu. Jeg tænker, at min Tid var ikke endnu kommen. Det er imidlertid Alt ret. De ere gaaede, denne Broder har fulgt dem, og saavidt ham angaaer, er det Alt ret. Hans Fader her har jeg været bekjendt med i henved 40 Aar; og hans Søn, hvis Levninger ligge her foran os, var født i denne By og er altsaa en af vore Sønner. Som bemærket, annammede han det evige Evangeliums Sandheder; han troede dem med Liv og Sjæl og forsvarede dem, idet han gik frem som en Livets Budbærer, iklædt den levende Guds Aand. Men denne Slægt hader Sandheden, og der er i Virkeligheden kun faa Slægter som ikke have forkastet Sandheden, naar den blev forkyndt for dem. Stefanus sagde i hans Dage: „Hvilken af Profeterne forfulgte ikke Eders Fædre? og de ihjelsloge dem, som forud forkyndte den Retfærdiges Tilkommelse, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne.“ De priste de døde Profeter, men dræbte de levende.

Mange Mennesker ere idag paavirkede af de samme fjendtlige Følelser, uden at kjende den Aand, som tilskynder dem til at kjæmpe med og være fjendtlige overfor det evige Evangeliums Principer, og var Jesus her idag med det samme Udseende som fordum, sagtmodig og ydmyg som Verdens Frelser, og prædikede den samme Lære, vilde de saakaldte Kristne raabe med lige saa høj Røst overalt i Landet, som de Skriftkloge og Farisæer i Judæa Land: „Korsfæst, korsfæst ham!“ Og der er mange i vor Midte idag, som vilde besudle deres Hænder i vort Blod, ligesom disse Mordere

i Georgia gjorde i denne unge Martyrs Blod, dersom de blot turde vove det.

Gud har givet os Sandhedens Principer og befalet os at kundgjøre dem til Jordens Ender, og uden at tage Følgerne i Betragtning, ville vi i Israels Guds Navn gjøre det, og lad hele Israel sige Amen. (Hele Forsamlingen svarede som med en Røst: „Amen!") Vi lade os ikke skræmme af Baand, Fængsel eller Død. For faa Dage siden talte man om at sætte mig i Fængsel, fordi jeg vægrede mig ved at handle forræderisk med Ting, som vare mig betroede af dette Folk, og at overdrage dem visse Ejendomme, som vare betroede til min Omsorg. Jeg sagde: De kan sætte mig i Fængsel, mine Herrer, jeg er rede, men jeg er ikke rede til at forsage mine Principer eller forraade mit Folk, jeg er ikke rede til at bortgive min Ære eller de Ting, som Gud har anbetroet mig og det, som hans Folk har lagt i mine Hænder. Jeg kan forsvare at gaa i Fængsel, om De kan forsvare at sende mig der. Disse ere mine Følelser.

De samme Følelser, som foraarsagede denne unge Mands Død, findes ogsaa i vor Midte. Menneskene kunne udstrække deres Hænder for at faa vore Ejendomme, og de kunne tørste efter vort Blod lige saa meget som nogensinde; men jeg erklærer i Israels Guds Navn, Zion vil blomstre og trives; Sandhedens Principer ville herske; de Ting, som Gud har anbetroet os, ville vi forsvare med Triumf. Gud vil staa os bi, og der er ingen Magt i dette Land eller i noget andet Land, paa denne Side af Helvede eller i selve Helvede, som kan hindre det. Dersom vi ville holde os nær til Gud, gjøre vor Pligt, afholde os fra Uretfærdighed og efterleve vor Religion og holde Guds Befalinger, da skal Zion rejse sig og skinne, og Herrens Herlighed skal hvile paa hende. Medens denne og andre Nationer skulle sønderbrydes, vil Zion og dens Herlighed udstrække sig fra Nation til Nation, og den vil vedblive at voxe og tiltage indtil denne Verdens Riger ere blevne vor Guds og Kristi Rige, og enhver Skabning i Himmelen og paa Jorden skal høres at sige: Ham, som sidder paa Thronen, og Lammet, være Velsignelse og Pris og Ære og Kraft i al Evighed. I Herren er vor Styrke; han vil staa sit Israel bi. Vor Gang er fremad; og Renhed, Dyd, Sandhed, Retskaffenhed, Guds Love og lige Rettigheder for alle Mennesker, og Beskyttelse for enhver retskaffen Mand under alle Omstændigheder, er vort Motto. Vi ere Guds og Menneskehedens Venner. Ligesom Broder Cannon, sørger jeg ikke over den Hedengangne; han er gaaet bort for at forene sig med en Skare af ædle Mænd, som, medens de vare her, have vovet at gjøre deres Pligt og strede tappert for Sandhedens Sag. Her er Broder Rudger Clawson, som var ved Broder Standing, da denne blev skudt: Pøbelen truede med at tage ogsaa hans Liv, og rettede sine Vaaben mod ham for at tage det; han lagde sine Arme over Brystet, saa roligt paa sine Modstandere og opfordrede dem til at skyde, men de gjorde det ikke, thi Gud bevarede ham. Her er Broder John Morgan, som har arbejdet og rejst meget i hele den Del af Landet. Han og Broder Standing, som var en af hans Medarbejdere, havde prædiket Evangeliet, som havde til Følge, at de døbte et betydeligt Antal. Dette opvakte Modstands-Følelser i Nogles Hjærter, og Grunden, hvorfor de bleve ophidsede, var, at Folket troede Evangeliet, og det var det de ikke ønskede. Gjorde de Nogen Fortræd? Nej. Vare de respektable Mænd? Ja. Gjorde de Indgreb

i Andres Rettigheder og Privilegier? Nej. Hvorfor blev da denne unge Mand dræbt? Fordi han vovede at tro paa Gud og fordi han vovede at forkynde, at Gud havde aabenbaret sig i disse sidste Dage, ligesom han gjorde i fordums Dage; fordi han opfordrede Folket til at omvende sig fra deres Synder og blive døbt til disses Forladelse og lovede Alle, som vilde gjøre dette, at de skulde modtage den Hellig-Aands Gave. Det var en stor Forbrydelse, han maatte lade sit Liv for! Det bedrøver mig at se den hævngjerrige Aand, som existerer blandt Menneskene. Vi have meget forskjellige Følelser fra disse, saaledes som vor Historie fra dens Begyndelse overflødigt beviser. David var engang vred paa sit Folk paa Grund af deres Ugudeligheder, og bad Gud om at sende dem hastigt til Helvede. Jesus, da han led Dødens Kvaler, udbrød: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre." Hvor smukt lyder ikke det sidste Udbrud fremfor det første! Lad os pleje denne Aand; men medens vi gjøre dette, lad ikke vore Fjender tro, at vi sove, men Ve over dem, som stride mod Israel. I Israels Guds Navn, de skulle blive ødelagte — og skriv det ned, og se om det ikke vil gaa i Opfyldelse, og lad hele Israel svare Amen (Atter gjentog hele Forsamlingen „Amen"). Men Zion vil rejse sig og skinne, og Herrens Herlighed vil hvile paa hende.

Broder Standing, (her henvendte Taleren sig til Afdødes Fader, som sad paa Forhøjningen) det er ret, at De er bedrøvet; det er ret, at De og Deres Familie og Venner ere sørgmodige, men Deres Søn er gaaet forud for at berede et Sted, at hvor han er, De ogsaa kan være.

Hvad er vore Hensigter? At gjøre vel mod Alle, saa langt som De vil tillade os; men vi ville, efter som Gud giver os Styrke, forhindre dem fra at røve os og skade os; vi ville ogsaa forsvare vore Rettigheder, Rettigheder som fri Mænd, Rettigheder som Gud har givet os; vi ville ære vort Præstedømme og Kaldelse og fremdeles gaa til Jordens Ender og forkynde Rigets Evangelium; samle de Oprigtige af Hjertet fra alle Nationer, opbygge Templer og administrere i dem, ære Herren vor Gud og holde hans Befalinger; og efterhaanden, naar de Døde skulle høre Guds Søns Røst og komme frem, vil ogsaa denne unge Mand komme frem, med Joseph og Hyrum Smith, hvilke jeg saa bleve myrdede af en Pøbelhob, medens de vare under Lovens Beskyttelse, under Beskyttelse af Statens Guvernør, som, til mig og Dr. Bernhisel, satte sin og Statens Ære i Pant paa, at om vi vilde gaa ubevæbnede dertil, skulde vi blive beskyttede, og kort efter at vi havde fulgt hans Anvisning, bleve disse Mænd myrdede med koldt Blod. Disse Ting er jeg personlig bekjendt med. Disse Mænd ere gaaede bort for at blande sig med Gudernes Tal, og Broder Joseph Standing har fulgt dem. Broder Standing, (til Afdødes Fader) vær ikke bekymret, Deres Søn har det godt. Det glæder mig at se den Omsorg, som er bleven udvist af Brødrene Clawson og Morgan, ved at bringe deres Medarbejders Legeme hertil, for at vi kunne have Lejlighed til at vise den sidste Ære for denne vor hedengangne Broder, som var trofast indtil Enden og som vil modtage en Herligheds Krone blandt Guderne i de evige Verdener.

Brødre, lad os være trofaste til Gud, lad os efterleve vor Religion, holde hans Befalinger, omgaaes alle Mennesker vel, som gjøre ret, behandle dem vel og være venlige og retfærdige mod dem,

enten de have samme Tro som os eller ikke; men tillad ikke disse fordærvelige Uslinge, som findes i Eders Midte, at have Herredømmet over Eder. Vi maa hævde vore Rettigheder, Rettigheder, som ere tilsikrede os ved vort Lands Konstitution og som Gud har givet os, og om vi gjøre dette, vil han staa os bi. Amen.

Rettelse: I sidste Nummer af Stjernen, Side 369, første Linie, staar: I Aaret 1835, læs: I Aaret 1855.

Blandinger.

Jordskjælv i Georgia. Hele Befolkningen i denne Stats nordlige Del ere skrækslagne af et Naturfænomen. I sidste Uge mærkedes flere Gange stærke Jordrystelser, og paa sine Steder revnede Jorden, som frembragte store Afgrunde. Den mærkeligste Fremtoning var dog, at Bjerget Ingola begyndte at synke, og denne Sænkning vedbliver endnu den Dag idag. Det ser ud til, at hele dette mægtige Bjerg inden faa Dage vil være forsvundet fra Jordens Overflade.

(Den Danske Pioner.)

Ildebrande i Rusland. Fra Jekaterinoslav i Kuban Distrikt telegraferes til Pravitelstvennij Vjestnik: Den 8de September Kl. 3 om Morgenen udbrød der en Ildebrand i Kosakkolonien Kasansskoj. Ilden greb heftig om sig paa Grund af den stærke Blæst, og 24 Gaarde nedbrændte. Den 9de brændte i Kolonien Dmitrievskoj ligeledes under en stærk Storm, om Aftenen Kl. 8, ikke mindre end 62 Gaarde fuldstændig til Grunden; omtrent 100 Huse bleve et Rov for Flammerne. Aarsagen til Ildens Opkomst siges at være Uforsigtighed med Ild. Den 11te September udbrød der atter Ild i samme Koloni, hvorved der brændte 7 Huse og nogle Kornmagasiner. — Fra Jekaterinoslav telegraferes til Golos den 17de September: Igaar Morges udbrød der under en stærk Blæst Ildebrand i den tæt befolkede Del af Byen. Der nedbrændte en Mængde Huse og Bygninger. Den foraarsagede Skade er uhyre.

De i August Maaned indløbne officielle Beretninger fra de forskjellige Guvernementer om Tab, foraarsagede ved Ildebrande, udvise den enorme Sum af 20,856,050 Rubler. Af denne Sum falder dog over Halvdelen paa Guvernementet Irkutsk, hvor der ved 16 Ildebrande er foraarsaget en Skade til Beløb af 13,638,123 Rubler. I det Hele taget var Antallet af Ildebrande 2978, af hvilke 514 vare foranledigede ved Brandstiftelse, 244 ved Lynnedslag, 699 ved Uforsigtighed med Ild og Lys, medens Aarsagen til de resterende 1521 var uoplyst.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.